

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 229.942 van 22 januari 2015
in de zaak A. 210.186/IX-8189**

In zake: Yvo SCHURMANS
die woonplaats kiest te 1950 Kraainem
Ferdinand Kinnenstraat 62

tegen:

de OPENBARE VLAAMSE AFVALSTOFFENMAAT-
SCHAPPIJ
vertegenwoordigd en bijgestaan door
advocaat Patrick Devers
kantoor houdend te 9000 Gent
Kouter 71-72
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 12 september 2013, strekt tot de nietigverklaring van:
 - het besluit van de directieraad van de Openbare Vlaamse Afvalstoffenmaatschappij van 10 juli 2013 waarbij aan Yvo Schurmans definitief de evaluatie ‘onvoldoende’ wordt toegekend voor het werkjaar 2012;
 - het besluit van de administrateur-generaal van de Openbare Vlaamse Afvalstoffenmaatschappij van 15 juli 2013 waarbij Yvo Schurmans met ingang van 16 juli 2013 wordt ontslagen wegens definitieve beroepsongeschiktheid.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 228.802 van 20 oktober 2014 is het debat heropend.

De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 12 januari 2015.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht.

De verzoekende partij en advocaat Patrick Devers, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is vast benoemd geoloog bij de Openbare Vlaamse Afvalstoffenmaatschappij (hierna: de OVAM). Hij is werkzaam als externe controleur bij de Interregionale Verpakkingscommissie (hierna: de IVC), met standplaats te Brussel.

3.2. Op 16 maart 2012 wordt aan verzoeker de evaluatie ‘onvoldoende’ toegekend voor zijn functioneren tijdens het jaar 2011. Daarbij wordt verzoeker erop gewezen dat zijn prestatieniveau “totaal ondermaats” en “volkomen onaanvaardbaar” is.

Verzoeker stelt tegen deze evaluatie beroep in bij de raad van beroep.

Op 27 april 2012 adviseert de raad van beroep dat de evaluatie ‘onvoldoende’ van verzoeker gegrond is.

Op 11 juni 2012 beslist de directieraad van de OVAM dat de evaluatie ‘onvoldoende’ van verzoeker voor het jaar 2011 wordt behouden.

Deze beslissing wordt door verzoeker niet met een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State bestreden.

3.3. Begin 2012 wordt met verzoeker afgesproken dat er wekelijks opvolgingsgesprekken zullen worden gevoerd.

Van die opvolgingsgesprekken wordt telkens een verslag opgesteld dat door verzoeker mede wordt ondertekend.

3.4. Op 26 juni 2012 wordt met verzoeker een eerste tussentijds functioneringsgesprek gevoerd. Daarbij wordt aan verzoeker gevraagd om zijn werktempo gevoelig te verhogen en zich aan de instructies te houden.

Op 25 september 2012 en 13 december 2012 worden met verzoeker nogmaals functioneringsgesprekken gevoerd.

3.5. Wanneer begin 2013 de evaluatie van zijn functioneren tijdens het jaar 2012 moet plaatshebben, is verzoeker afwezig wegens ziekte. Omdat zijn afwezigheid wegens ziekte telkens wordt verlengd, wordt vanaf begin maart 2013 de datum van het evaluatiegesprek meer dan eens verschoven.

Begin april 2013 menen de evaluatoren de evaluatie niet langer te kunnen uitstellen en vatten zij de schriftelijke evaluatieprocedure aan. Daartoe zenden zij het ontwerp van evaluatieverslag met een aangetekende brief van

5 april 2013 naar verzoeker. Zij stellen in deze brief dat verzoeker de kans krijgt om in een schriftelijke procedure zijn inbreng te doen, zodat de evaluatie op een tegensprekelijke wijze tot stand kan komen. Zij voegen eraan toe dat verzoeker zijn inbreng kan bezorgen tot 30 april 2013 en dat, indien hij daar niet op ingaat, de evaluatie zal worden afgerond tijdens de week van 6 mei 2013.

Verzoeker heeft die aangetekende brief niet afgehaald en heeft evenmin enige reactie op het ontwerp van evaluatieverslag aan de verwerende partij bezorgd.

3.6. Op 3 mei 2013 zendt de verwerende partij het ontwerp van evaluatieverslag met een gewone brief naar verzoeker.

Naar eigen zeggen om verzoeker tijd te geven om te reageren, stelt de verwerende partij de evaluatie uit. Omdat zij op 21 mei 2013 nog steeds geen reactie heeft ontvangen, gaat zij ervan uit dat verzoeker geen schriftelijke inbreng wenst te doen en wordt het definitieve evaluatieverslag, dat besluit tot de evaluatie ‘onvoldoende’, op die dag aan verzoeker betekend.

3.7. Op 12 juni 2013 stelt verzoeker tegen deze evaluatie ‘onvoldoende’ beroep in bij de raad van beroep.

Op 1 juli 2013 adviseert de raad van beroep dat de evaluatie ‘onvoldoende’ van verzoeker gegrond is.

3.8. Op 10 juli 2013 beslist de directieraad dat de evaluatie ‘onvoldoende’ van verzoeker voor het jaar 2012 wordt behouden.

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Ze steunt in het bijzonder op de volgende motieven:

“1. Onderwerp: definitieve beslissing inzake evaluatie na beroep

In het kader van de Ploeg cyclus 2012 werd voor de heer Yvo Schurmans, vastbenoemd geoloog met standplaats IVC te Brussel, de functioneringsevaluatie over 2012 besloten met een onvoldoende.

De heer Schurmans heeft tegen deze loopbaanbeslissing beroep ingesteld bij de Raad van Beroep op 12 juni 2013. Deze verklaart in de zitting van 1 juli 2013 het beroep ontvankelijk en adviseert met 5 stemmen tegen 2 dat de evaluatie 'onvoldoende' gegrond is.

Dit betekent dat de directieraad van de OVAM een definitieve beslissing dient te nemen. Deze beslissing moet, krachtens artikel IV 8, § 3, tweede lid van het VPS genomen worden binnen de 15 kalenderdagen na ontvangst van het advies van de Raad. Het advies is bij de OVAM binnengekomen op 4 juli 2013. De beslissing moet dus genomen worden ten laatste op 19 juli 2013.

Om het beginsel van onpartijdigheid te waarborgen, dient de heer [D. W.], algemeen directeur, lid van de directieraad en evaluator is van de heer Schurmans, zich te onthouden van deelname aan de vergadering waarin de definitieve beslissing wordt genomen.

De directieraad kan de evaluatie 'onvoldoende' over het prestatiejaar 2012 al dan niet behouden of de evaluatie 'onvoldoende' vervangen door een 'loopbaanvertraging'.

Ingeval de directieraad in haar definitieve beslissing de 'onvoldoende' behoudt of een 'loopbaanvertraging' toekent, kan de betrokkene daartegen alsnog beroep aantekenen bij de Raad van State.

2. Situering van de evaluatie 'onvoldoende' in de loopbaan van de betrokkene

De heer Yvo Schurmans is tewerkgesteld bij de Interregionale Verpakkingscommissie in Brussel, waar hij zijn standplaats heeft.

Ook het prestatiejaar 2011 werd ten aanzien van de heer Yvo Schurmans besloten met de toekenning van de evaluatie 'onvoldoende'. Na beroep bij de Raad van Beroep, waarbij de evaluatie 'onvoldoende' met 4 stemmen tegen 3 gegrond werd bevonden, werd door de directieraad van de Openbare Vlaamse Afvalstoffenmaatschappij deze onvoldoende definitief bevestigd in de zitting van 16 mei 2012. Dit werd aan de heer Yvo Schurmans medegedeeld middels het besluit van de directieraad van de OVAM van 16 juni 2012. De heer Yvo Schurmans heeft tegen deze beslissing geen beroep ingesteld bij de Raad van State. Deze beslissing is dan ook definitief geworden.

Dit betekent dat, bij bevestiging van de nu voorliggende onvoldoende, dit de tweede opeenvolgende evaluatie onvoldoende is. Daardoor wordt de ambtenaar definitief beroepsongeschikt bevonden.

3. Inhoudelijke bespreking

3.1. Procedure opstellen en betekenen evaluatieverslag

De Raad van Beroep stelt in zijn advies vast dat het evaluatieverslag niet voor 1 april 2013 bezorgd werd aan de geëvalueerde. Zij stelt tevens dat de termijn van drie maanden voorzien in het VPS geen termijn is die op straffe van nietigheid is voorgeschreven, noch een vervaltermijn is, maar een termijn van orde.

De heer Yvo Schurmans stelt in zijn beroepsschrift zelf dat voor de evaluatie van het jaar 2012 er in de loop van 2013 geen echt evaluatiegesprek heeft plaatsgevonden, maar dat de redenen hiervoor van medische aard en

eveneens van technische aard waren (externe e-mail niet beschikbaar en een aangetekend schrijven niet ontvangen).

We stellen vast dat:

- Sedert eind februari werd een datum gezocht voor het evaluatiegesprek. Dit werd telkens opgeschoven wegens ziekte van de heer Yvo Schurmans. Deze (op zich korte) ziekteperiodes werden telkens verlengd (15 ziekteperiodes vanaf 15 februari 2013 tot 12 juli 2013) eventueel met een te korte onderbreking (één dag of een halve dag) om een evaluatiegesprek te organiseren. Zodoende moest de afgesproken datum voor het evaluatiegesprek telkens verschoven worden.
- Omdat uiteindelijk niet langer kon gewacht worden werd begin april overgestapt op een schriftelijke evaluatieprocedure.
- Het ontwerp evaluatieverslag werd toegestuurd per aangetekende brief op 5 april 2013. In deze evaluatie werd een inleidende paragraaf opgenomen zeggende dat hem op deze wijze de kans gegeven werd om in een schriftelijke procedure zijn inbreng te doen in de dialoog zodat alsnog de evaluatie op een tegensprekelijke wijze zou tot stand komen. De brief stelde eveneens dat hij tot 30 april 2013 zijn inbreng kon bezorgen. Anders zou de evaluatie afgerond worden in de week van 6 mei 2013.
- De heer Yvo Schurmans heeft deze aangetekende zending niet afgehaald. De betekening is evenwel op een geldige wijze gebeurd. De brief kwam onbezorgd terug op de IVC op 25 april 2013. Er is ook geen reactie van de heer Schurmans binnengekomen.
- Ondanks het feit dat de heer Schurmans ook op zijn e-mail adres van de IVC het ontwerp van evaluatie heeft ontvangen en hij ook buiten de kantoren van de IVC toegang heeft tot zijn mailbox, heeft de IVC op 3 mei 2013 het ontwerp van evaluatie via de gewone post opnieuw verstuurd naar de heer Schurmans op zijn thuisadres. De heer Schurmans heeft op de zitting van de Raad van Beroep toegegeven dat hij deze brief wel heeft ontvangen. Ook op deze brief heeft hij echter niet gereageerd.
- Omdat het tweede, gewone schrijven pas op 3 mei 2013 aan de heer Schurmans werd gericht, was het niet redelijk om de evaluatie reeds in de week van 6 mei af te ronden zoals aangekondigd. Om de heer Schurmans voldoende tijd te geven om te reageren, is het afronden van de evaluatie met een billijke periode uitgesteld.
- Op 21 mei 2013 werd vastgesteld dat er nog steeds geen reactie van de heer Schurmans was binnengekomen. Er werd dan ook van uitgegaan dat de heer Schurmans inmiddels kennis genomen had van zijn ontwerpevaluatie en verkozen had om geen schriftelijke inbreng te doen in de dialoog.
- Het definitief evaluatieverslag werd dan aan de heer Yvo Schurmans per aangetekend schrijven van 21 mei 2013 opgestuurd. De kaart met de ontvangstmelding is door de heer Schurmans afgetekend op 4 juni 2013. Ook op dit verslag werden door de heer Schurmans geen schriftelijke opmerkingen gemaakt.

Uit deze feiten concluderen we dat de heer Schurmans voldoende kansen gekregen heeft om in de schriftelijke procedure zijn standpunt mee te delen. De procedure werd met de nodige ijver verder gezet en er werd aan de heer Schurmans de nodige redelijke termijnen gegeven om te reageren. Hierdoor is de termijn van orde weliswaar overschreden, maar deze overschrijding is

grotendeels te wijten aan de omstandigheden van (ziekte) en de houding van (niet ophalen van de aangetekende brief van 3 april 2013) de betrokkene zelf. De evaluatie is dan ook op een correcte wijze en met respect voor de rechten van de geëvalueerde tot stand gekomen.

3.2. Functioneren in 2012

Het evaluatieverslag over de heer Yvo Schurmans voor het prestatiejaar 2012 stelt onomwonden vast dat het prestatieniveau van de heer Schurmans totaal ondermaats en volkomen onaanvaardbaar is.

De heer Schurmans bekleedt de functie van externe controleur bij het IVC. Hij heeft drie kerntaken. De kerntaak 1 maakt het gros uit van het werk en de twee andere kerntaken zijn bijkomende opdrachten, die zeker niet het overwicht vormen in de functie en waarvan er één zelfs niet van toepassing was in 2012. Zijn hoofdtak is het uitvoeren van externe controles op bedrijven die verpakkingen op de Belgische markt brengen (verpakkingsverantwoordelijken).

De heer Schurmans heeft in 2012 slechts zes volledige controles afgewerkt terwijl er gemiddeld 75 vereist zijn.

De heer Schurmans betwist dit gegeven niet. De Raad van Beroep stelt in haar advies hierover vast dat het prestatieniveau van de betrokkene totaal ondermaats is gebleken. De Raad van Beroep stelt bovendien dat ter zitting de gegevens van het evaluatieverslag bevestigd werden.

Het standpunt van de Raad van Beroep is expliciet en wordt door de directieraad overgenomen.

3.3. Opvolging van de prestaties van de heer Yvo Schurmans

Gedurende 2012 zijn de prestaties van de heer Yvo Schurmans zeer intensief opgevolgd. Overeenkomstig de afspraak, vastgelegd in het IOP dat als bijlage bij zijn functiekaart voor 2012 werd gevoegd en dat mede ondertekend werd door de heer Schurmans op 16 april 2012, werden wekelijkse opvolgingsgesprekken gevoerd.

Een eerste tussentijds evaluatiegesprek werd gevoerd op 26 juni 2012. Daarbij geeft de heer Schurmans aan dat hij nog niet op schema zit voor wat zijn prestaties betreft. Hij geeft daarbij technische redenen op die echter dermate kleine problemen zijn dat ze niet van die aard zijn om de opgelopen vertraging echt te verklaren. Er wordt aan de heer Schurmans gevraagd om het tempo gevoelig te verhogen en zich aan de instructies te houden.

In de zomer was de heer Schurmans ziek (van 3 juli 2012 tot 10 aug 2012). Vermits de heer Schurmans nadien geen nieuwe dossiers meer opnam en geen output meer leverde werd er overgestapt op tussentijdse evaluatiegesprekken waarbij hij dringend werd aangemaand de nodige controles uit te voeren. De verslagen van de gesprekken van 26 juni 2012, 25 september 2012 en 13 december 2012 zijn overduidelijk.

Ook al had de heer Schurmans reeds een zware verwittiging gehad door de toekenning van de onvoldoende over de evaluatieperiode 2011 waar ook toen reeds werd vastgesteld dat de output van de heer Schurmans volkomen ondermaats was, en ondanks de intensieve opvolging en herhaaldelijke verwittigingen en aanmaningen, trad er geen verbetering op.

De IOP verslagen en functioneringsverslagen zijn tegensprekelijk opgesteld. De heer Schurmans heeft ze ondertekend en hij had dus de

mogelijkheid om deze fundamentele vaststellingen te betwisten indien ze niet met de werkelijkheid overeenstemden. Wat hij niet gedaan heeft.

Gezien de dringendheid van de boodschappen en de eerste onvoldoende, toegekend over 2011, was het duidelijk voor de heer Schurmans dat hij dringend prestaties moest leveren en dat zijn verdere loopbaan hier op spel stond.

We concluderen hieruit dat de heer Schurmans tijdens het prestatiejaar grondig is opgevolgd en dat hij alle kansen heeft gehad om zijn visie op de feiten weer te geven of voorstellen te formuleren en dat zijn leidinggevendenden hier zeer zorgvuldig mee omgegaan zijn.

De IOP verslagen en de functioneringsverslagen gaan als bijlage bij het dossier.

3.4. Verweer van de heer Yvo Schurmans

De heer Schurmans betwist niet dat hij weinig tot geen output geleverd heeft in 2012. Hij geeft in zijn beroepsschrift een drietal redenen aan voor zijn gebrek aan output.

3.4.1. Gebrek aan opleiding

De heer Schurmans geeft in zijn beroepsschrift aan dat een deel van het probleem zou te wijten zijn aan een gebrek aan opleiding. Zijn leidinggevendenden zijn evenwel formeel. Zowel de heer Schurmans als zijn collega's hebben de nodige opleidingen gehad om met de geautomatiseerde systemen te werken.

In de persoonlijke nota gericht aan de heer Schurmans op 28 maart 2012 wordt verwezen naar de diepgaande opleiding die in het najaar 2010 werd gegeven en naar de uitgevoerde groepscontroles die in het voorjaar 2011 plaatsvonden en waaraan hij heeft deelgenomen. De heer Schurmans heeft deze nota ondertekend en heeft deze opmerking niet betwist. Ter zitting van de Raad van Beroep geeft hij trouwens toe deze opleidingen gevolgd te hebben.

Er bestaat een controleleiddraad die als handleiding voor het afhandelen van de controles dient. De heer Schurmans kent deze leidraad en verwijst er zelf naar. Bovendien is er een dienstnota op 23 maart 2012 gericht aan de controleurs van de dienst Externe Controle waarin wordt toegelicht hoe een externe controle moet voorbereid worden.

De Raad van Beroep stelt in zijn advies dat de heer Schurmans zich verschuilt achter een gebrek aan opleiding, doch dit niet afdoende kan aantonen.

Het standpunt van de Raad van Beroep is expliciet en wordt door de directieraad overgenomen. De directieraad concludeert dat de heer Schurmans de nodige opleidingen heeft gehad.

3.4.2 IT problemen en geblokkeerde dossiers

De heer Schurmans geeft aan dat een deel van het probleem te wijten zou zijn aan een gebrekkig IT systeem waardoor hij de controles niet zou hebben kunnen uitvoeren omdat 80% van de door hem te behandelen dossiers zou geblokkeerd zijn.

Het probleem van de geblokkeerde dossiers is evenwel volkomen aan de heer Schurmans zelf te wijten omdat hij zich niet hield aan de opgelegde werkwijze. Bovendien konden deze dossiers op een zeer eenvoudige manier gedeblokkeerd worden. Het enige wat daartoe moest gebeuren is dat de heer

Schurmans de lijst van de dossiers die mochten gedeblokkeerd worden moest aanleveren. Ondanks herhaaldelijk aandringen vanwege zijn leidinggevendens heeft hij deze lijst pas op 13 december 2012 bezorgd. Hij heeft dus zelf deze situatie bestendigd. Tenslotte stonden er op de lijst nog voldoende bedrijven om verder aan de slag te gaan in afwachting van een oplossing van het probleem, moest dat er al geweest zijn.

De Raad van Beroep besluit dan ook in zijn advies dat de betrokkene zelf geen initiatief heeft genomen om maatregelen te nemen om zijn dossiers tijdig te laten deblokken, terwijl het debat heeft uitgewezen dat dit wel degelijk het geval kon zijn en hoogstens twee uur vraagt.

Het standpunt van de Raad van Beroep is expliciet. De directieraad sluit zich daarbij aan en concludeert dat deze argumentatie onvoldoende het gebrek aan output van de heer Schurmans verklaart.

3.4.3. Medische reden: geen voertuig mogen besturen

De heer Schurmans haalt in zijn beroepschrift aan dat hij om medische redenen tot 3 juli 2013 geen voertuig mag besturen.

De bewijsvoering is hier evenwel zeer zwak en zijn verhaal toont onduidelijkheden en tegenstrijdigheden.

- In het functioneringsgesprek van 25 september 2012 verwijst de heer Schurmans naar zijn ziekteperiode (juli - begin augustus met werkhervatting op 13 augustus 2013) en zijn gezondheidstoestand. Zijn leidinggevende reageert hierop dat, indien hij om medische redenen niet geschikt zou zijn voor zijn taak, dit door de bevoegde medische autoriteiten dient vastgesteld te worden. Het verslag van dit gesprek specificeert niet welke gevolg de medische toestand juist zou kunnen hebben. De heer Schurmans heeft dit verslag ondertekend en had de mogelijkheid, zelfs de plicht om, indien hij op dat ogenblik inderdaad geen voertuig mocht besturen om medische redenen, dit zeer expliciet aan te geven en de nodige attesten hierover voor te leggen, wat hij niet gedaan heeft.
- Pas op 13 december 2012 toont de heer Yvo Schurmans twee attesten waarin sprake is van 'rijongeschiktheid' – attesten met een geldigheidsduur tot 3 juli 2013. Hij levert deze attesten echter niet in, maar voegt ze pas toe aan zijn beroepschrift dd. 12 juni 2013. Bovendien vertonen deze attesten ernstige gebreken: één attest staat op naam van Jozef Schurmans, is niet gedateerd en vermeldt enkel de einddatum van 3 juli 2013. Het tweede attest van dezelfde arts is wel gedateerd, namelijk op 3 juli 2012, voorziet dezelfde einddatum maar vermeldt geen naam van de onderzochte persoon.
- De heer Schurmans vermeldt in zijn beroepschrift dat het tot eind oktober duurde vooraleer hierover geschreven attesten konden voorgelegd worden. Dit is ook zo door hem gemeld op het gesprek van 13 december 2012. Het is zeer onwaarschijnlijk dat een arts met dergelijke terugwerkende kracht een medisch attest zou afleveren. Bovendien had de heer Schurmans de nodige ijver aan de dag moeten leggen voor het tijdig – in dit geval aansluitend op zijn ziekteverlof – aanvragen en verkrijgen van het attest.

Hierdoor rijzen ernstige twijfels over het bestaan van de rijongeschiktheid. Het geeft geen duidelijkheid waarom de heer Schurmans dit

niet onmiddellijk na zijn werkhervatting gemeld heeft zodat de leidinggevendende maatregelen konden nemen zoals aanpassing van de targetlijst met de door hem te controleren bedrijven bv enkel bedrijven in het Brusselse, bereikbaar met openbaar vervoer; het aanvragen van een medisch onderzoek vanwege de werkgever bij de arbeidsgeneeskundige dienst IDEWE voor het nagaan van de medische geschiktheid voor de functie, enz...

De Raad van Beroep concludeert in zijn advies dat er grote onduidelijkheid bestaat met betrekking tot het al dan niet mogen besturen van een voertuig en stelt dat hij dit gegeven op zijn minst laattijdig heeft aangebracht en onvoldoende bewezen heeft met de nodige verantwoordingsstukken.

De directieraad volgt de conclusie van de Raad van Beroep. Het verklaart tevens niet zijn gebrek aan output daar er probleemloos andere bedrijven konden gecontroleerd worden die bereikbaar zijn met het openbaar vervoer, zodat zijn output hier niet onder diende te lijden. Dit argument van de heer Schurmans verklaart ook zijn gebrek aan prestaties in de eerste helft van het jaar 2012 niet.

3.4.4. OVAM-waarden

De heer Schurmans vermeldt in zijn beroepsschrift dat hij niet akkoord is met de wijze waarop zijn houding in het kader van de OVAM-waarden samenwerkingsgerichtheid, gedreven en loyaal wordt beoordeeld. Hij verwondert zich erover dat zijn samenwerkingsgerichtheid als negatief wordt ervaren en vindt dat de beoordeling dat hij niet gedreven zou zijn gratis en niet tegensprekelijk aangetoond. Tevens ontgaan hem de argumenten die een gebrek aan loyaliteit aantonen.

De heer Schurmans gaat hier voorbij aan het feit dat zijn prestaties zodanig ondermaats zijn dat zijn collega's mee opdraaien voor het uitvoeren van het werk dat hijzelf geacht wordt te presteren. Het getuigt niet van samenwerkingsgerichtheid en nog veel minder van gedrevenheid, wanneer men zijn output in dergelijke extreme mate verwaarloost.

Het gebrek aan loyaliteit is voldoende aangetoond vermits uit het dossier duidelijk gebleken is dat de heer Schurmans de instructies die hij kreeg systematisch naast zich neerlegde, de richtlijnen niet volgde, maar integendeel enkel bekritiseerde en zijn opdrachten niet uitvoerde.

3.4.5. Periode 1983 - 2013

De heer Schurmans voegt bij zijn beroepsschrift een bijlage bij waarin hij een 'kronologie van feiten' opsomt van 1983 tot 2013.

We stellen vast dat deze elementen die hij situeert van 1983 tot 2011 hier niet aan de orde zijn. De voorliggende evaluatie betreft de prestaties in het jaar 2012. Eventuele voorgaande elementen doen hier niet ter zake.

De aangehaalde elementen die hij situeert in 2012 en 2013 zijn hierboven afdoende besproken.

4. Bespreking loopbaanbeslissing 'onvoldoende' dan wel 'loopbaanvertraging'

De directieraad heeft bij het oordelen over dit dossier de volgende mogelijkheden:

de evaluatie 'onvoldoende' al dan niet behouden;

de evaluatie 'onvoldoende' vervangen door de evaluatie 'loopbaanvertraging'.

Aangezien vaststaat dat de heer Schurmans tijdens het ganse dienstjaar 2012 geen enkele noemenswaardige prestatie heeft geleverd en dat onomstotelijk is aangetoond dat hij daarop werd aangesproken, is het niet-koppelen van maatregelen aan dit flagrant disfunctioneren niet verantwoord.

Gezien de intensieve wijze waarop de heer Schurmans is opgevolgd en begeleid, moet het duidelijk geweest zijn voor de heer Schurmans dat het vijf voor twaalf was en dat zijn verdere loopbaan op het spel stond. Ondanks de herhaaldelijke aanmaningen heeft de heer Schurmans geen gevolg gegeven aan deze oproepen.

De Raad van Beroep stelt in zijn advies onomwonden vast dat het prestatieniveau van de betrokkene totaal ondermaats is [ge]bleven (slechts zes volledige dossiers afgewerkt terwijl er gemiddeld 75 vereist zijn).

Het niveau van zijn niet-presteren in 2012 is zo vergaand en zo ondermaats dat een 'onvoldoende' redelijk verantwoord is en in de juiste verhouding staat met het disfunctioneren.

5. Conclusie

De directieraad beslist de evaluatie 'onvoldoende' van de heer Yvo Schurmans over het prestatiejaar 2012 te bevestigen om de volgende redenen:

- De evaluatieprocedure werd correct gevolgd. Daarbij werd maximaal aan de betrokkene de kans gegeven zijn argumenten bij het dossier te voegen om tot een tegensprekelijke evaluatie te komen. Het evaluatieverslag werd correct betekend aan de betrokkene. De termijn van orde is hierbij niet gehaald maar dit was mede veroorzaakt door de omstandigheden (ziekte) en het gedrag (niet ophalen aangetekend schrijven) van de betrokkene. Er werd terecht voorrang gegeven aan het respecteren van de rechten van verdediging. De nodige ijver bij het afhandelen van de procedure werd op een zorgvuldige wijze aan de dag gelegd.
- Er wordt vastgesteld dat de heer Schurmans in 2012 volkomen ondermaats gepresteerd heeft. Dit is afdoende aangetoond middels de opvolgingsverslagen en de functioneringsverslagen die tegensprekelijk zijn tot stand gekomen. De heer Schurmans betwist dit gegeven niet. De vaststelling van de Raad van Beroep terzake wordt bevestigd.
- De elementen die de heer Schurmans aanhaalt ter verontschuldiging voor dit gebrek aan prestaties, output en resultaten verklaren dit geenszins en zijn bovendien onvoldoende bewezen. Hij heeft wel degelijk de nodige opleidingen gehad, wat hijzelf op de zitting van de Raad van Beroep ook heeft toegegeven. Hij heeft niet de nodige initiatieven genomen om de dossiers tijdig te laten deblokkeren. Bovendien bestond nog de mogelijkheid om intussen andere dossiers af te werken en zodoende toch voortgang in zijn prestaties te boeken. Tenslotte is de rijongeschiktheid niet aangetoond en minstens laattijdig opgeworpen door de heer Schurmans. Daardoor heeft hijzelf verhinderd dat de leidinggevendenden de nodige maatregelen konden treffen om bv andere dossiers toe te wijzen.
- De feiten zijn zeer ernstig en de heer Schurmans was op de hoogte van de ernst van de situatie.

De toekenning van de onvoldoende is dan ook gegrond."

3.9. Op 15 juli 2013 beslist de administrateur-generaal van de OVAM dat aan verzoeker met ingang van 16 juli 2013 ontslag wordt verleend omwille van definitieve beroepsongeschiktheid, nu hij twee opeenvolgende keren de evaluatie ‘onvoldoende’ heeft gekregen.

Dit is de tweede bestreden beslissing.

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

4. Bij tussenarrest nr. 228.802 van 20 oktober 2014 werd vastgesteld dat de laatste memorie van verzoeker, die twee materieel van elkaar gescheiden stukken en twee bijlagen omvat, door de griffie van de Raad van State niet in haar geheel naar de auditeur-verslaggeefster en de verwerende partij werd gezonden. Zowel de auditeur-verslaggeefster als de verwerende partij bleken alleen het tweede deel van die laatste memorie te hebben ontvangen, zodat eerstgenoemde haar advies ter terechtzitting had uitgebracht zonder kennis te hebben van het eerste deel van die laatste memorie en de verwerende partij haar verweer in háár laatste memorie niet had kunnen afstemmen op dat eerste deel van verzoekers laatste memorie.

5. Deze vastgestelde onregelmatigheid in de rechtspleging werd rechtgezet, doordat de auditeur-verslaggeefster en de verwerende partij alsnog de volledige laatste memorie van verzoeker hebben ontvangen en de verwerende partij de mogelijkheid heeft gekregen een nieuwe laatste memorie in te dienen, wat zij ook heeft gedaan.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

6. Verzoeker voert in het eerste middel de schending aan van de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

In het *eerste middelonderdeel* betoogt hij dat in het evaluatieverslag en het eerste bestreden besluit sprake is van drie kernopdrachten waarvan de eerste “het gros van het werk” zou uitmaken en de twee andere – één daarvan is niet van toepassing – slechts bijkomende opdrachten zouden zijn. Volgens verzoeker is deze stelling evenwel niet gesteund op objectieve elementen, zodat niet duidelijk is in welke mate de evaluatie van de ene kernopdracht meer doorslaggevend zou zijn dan die van de andere. Bovendien kunnen volgens verzoeker de toegekende score 1 (‘in zeer geringe mate/onvoldoende’) voor de eerste kernopdracht en score 3 (‘gemiddeld/op functienorm’) voor de derde kernopdracht in redelijkheid geen globale evaluatie ‘onvoldoende’ schragen.

In het *tweede middelonderdeel* stelt verzoeker dat de directieraad in het eerste bestreden besluit weliswaar zelf vaststelt dat hij de mogelijkheid heeft om de evaluatie ‘onvoldoende’ te behouden, dan wel de evaluatie ‘onvoldoende’ te vervangen door de evaluatie ‘loopbaanvertraging’, maar geen enkel motief aanbrengt dat kan verklaren waarom hij niet voor die laatste mogelijkheid kiest. Ook motiveert de directieraad op geen enkele wijze waarom een tweede evaluatie ‘onvoldoende’, in acht genomen het ingrijpende gevolg van de beroepsongeschiktheid, te verkiezen is boven een loopbaanvertraging. Dit klemmt volgens verzoeker des te meer nu uit de motivering van het eerste bestreden besluit impliciet, maar duidelijk blijkt dat de

evaluatoren geenszins van oordeel waren dat verzoeker diende te worden ontslagen.

In het *derde middelonderdeel* laat verzoeker gelden dat de raad van beroep, daarin bijgevallen door de directieraad, hem ten onrechte verwijt zelf geen initiatief te hebben genomen om zijn dossiers tijdig te laten deblokken. De blokkering van zijn dossiers is immers niet het gevolg van het handelen van verzoeker, maar wel van een foute sluitingsprocedure. Evenmin is hij verantwoordelijk voor de deblokkering van die dossiers. Het motief dat hij ondermaats heeft gepresteerd, is volgens verzoeker dan ook geen deugdelijk motief, in de mate er met zijn opmerking betreffende de blokkering van dossiers niet, onvoldoende of op onjuiste wijze rekening werd gehouden.

In het *vierde middelonderdeel* stelt verzoeker dat de verwerende partij het “door [hem] aangebrachte objectief materieel element dat hij sinds de zomer van 2012 geen voertuig mocht besturen” niet weerlegt. De enkele omstandigheid dat de verwerende partij twijfels heeft over zijn rijongeschiktheid, kan volgens verzoeker niet leiden tot het niet-aanvaarden van de feiten die aan de hand van de neergelegde medische attesten worden bewezen. Die twijfels dienen in zijn voordeel te spelen. Verzoeker stelt in ieder geval niet verantwoordelijk te zijn voor de inhoud van de bedoelde attesten en volgens hem rust op de verwerende partij de plicht de neergelegde stukken zorgvuldig te onderzoeken.

In het *vijfde middelonderdeel* voert verzoeker aan dat de evaluatie van de OVAM-waarden onvoldoende is gemotiveerd en dat de opmerkingen die hij daarover in zijn beroepschrift heeft gemaakt niet, onvoldoende of ondeugdelijk worden beantwoord. Volgens verzoeker leidt de directieraad zonder enige objectieve feitelijke grondslag uit zijn in aanmerking genomen ondermaatse prestaties af dat hij niet aan de OVAM-waarden voldoet. De beoordeling dat de scores op de OVAM-waarden en op de kernopdrachten “in elkaars verlengde” liggen, brengt bovendien “een niet te dulden en onaanvaardbare onzekerheid” met zich mee. Verzoeker stelt dat het onduidelijk is

op welke wijze de beoordeling van de kernopdrachten meespeelt in de beoordeling van de OVAM-waarden. Het heeft er volgens hem de schijn van dat het vooral zijn prestaties en zijn output zijn die de overheid ertoe hebben gebracht de OVAM-waarden negatief te evalueren, terwijl hij deugdelijke redenen daarvoor heeft aangegeven, namelijk de gebrekkige sluitingsprocedure van het programma, zijn niet-afdoende opleiding daartoe en zijn ongeschiktheid tot het besturen van een voertuig.

In het *zesde middelonderdeel* stelt verzoeker dat de motivering van het eerste bestreden besluit tegenstrijdig is, aangezien – enerzijds – daarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat de evaluatie betrekking heeft op de prestaties tijdens het jaar 2012 en dat eventuele vroegere elementen hier niet ter zake doen, terwijl – anderzijds – de beslissende overheid zelf bepaalde vroegere elementen bij haar beslissing betreft.

In het *zevende middelonderdeel* betoogt verzoeker dat er technische redenen waren die de achterstand van zijn prestaties verklaarden. De motivering van het eerste bestreden besluit stelt weliswaar dat dit dermate kleine problemen waren dat ze de opgelopen vertragingen niet kunnen verklaren, maar het functioneringsverslag waaruit deze formulering is overgenomen, ondersteunt dit motief in feite en in recht niet. Volgens verzoeker zijn er geen objectieve redenen die toelaten aan te nemen dat de bedoelde technische en praktische problemen niet van aard waren de opgelopen vertraging te verklaren. In het bestreden besluit, zo concludeert verzoeker, wordt ongenuanceerd en onjuist weergegeven dat hij deze problemen ten onrechte zou hebben ingeroepen.

In het *achtste middelonderdeel* laat verzoeker gelden dat het eerste bestreden besluit onvoldoende is gemotiveerd in de mate dat het verwijst naar “[d]e IOP-verslagen en de functioneringsverslagen [...] als bijlagen bij het dossier”, aangezien dit besluit geen bijlagen bevat en ook niet wordt verduidelijkt wat van die verslagen als overgenomen wordt beschouwd.

In het *negende middelonderdeel* voert verzoeker aan dat de bestreden besluiten integraal steunen op de functioneringsverslagen en het evaluatieformulier met betrekking tot het jaar 2012, zonder evenwel een essentieel element uit het functioneringsverslag van 13 december 2012 te vermelden, laat staan te weerleggen, namelijk dat hij niet kan worden geëvalueerd voor de tweede helft van het jaar 2012 en dat het oordeel van de arbeidsgeneesheer moet worden afgewacht. Verzoeker voegt eraan toe dat de arbeidsgeneesheer voorstelde om zijn rijbewijs retroactief te laten intrekken, wat volgens de gemeentelijke diensten onmogelijk was. Verzoeker wijst er ten slotte op dat hij de attesten in verband met zijn rijongeschiktheid heeft meegedeeld.

7. Verzoeker voert in zijn memorie van wederantwoord met betrekking tot het eerste middel nog een aantal argumenten aan over de blokkering van de fiches en over de “[m]edische aspecten”.

Wat de blokkering van de fiches betreft, wijst verzoeker er in essentie op dat “niemand van de leidinggevendenden eigenlijk wist wie wat kon corrigeren” en dat de geautomatiseerde procedure gebrekkig was.

Wat de medische problemen betreft, betoogt verzoeker dat de verwerende partij gebruik maakt van “een vals attest van IDEWE bedrijfsarts (dr) [P. R]”, waarbij hij wijst op een aantal anomalieën in onder meer de stempel, de handtekening en het adres vermeld op dit attest. Verzoeker meent dat dit attest ongeloofwaardig is, nu de verwerende partij het pas in oktober 2013 *pendente lite* neerlegt. Hij voegt eraan toe dat het ontoelaatbaar is dat zijn eigen eerlijkheid omtrent de anomalieën in de door hemzelf aangebrachte attesten tegen hem wordt gebruikt. Verzoeker ontkent dat hem op 2 januari 2013 een attest van de arbeidsgeneesheer zou zijn overhandigd en benadrukt dat de arbeidsgeneesheer enkel verklaarde dat hij op basis van de verkregen medische informatie een verslag zou opmaken en naar de preventieadviseur opsturen.

8. In zijn laatste memorie vraagt verzoeker “2 (twee) stukken uit het dossier als vals te bestempelen of de nodige maatregelen hieromtrent te treffen”.

Die twee stukken zijn vooreerst het “formulier voor de gezondheidsbeoordeling” dat op 2 januari 2013 is ingevuld door de arbeidsgeneesheer en voorts het advies van de raad van beroep van 1 juli 2013.

Exceptie van de verwerende partij

9. De verwerende partij werpt op dat zij in het verzoekschrift niet leest waaruit de beweerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel zou bestaan of zou kunnen bestaan. Zij acht het eerste middel in zoverre niet ontvankelijk.

Beoordeling

Exceptie

10. De verwerende partij kan niet worden bijgevalen in haar standpunt dat het eerste middel niet ontvankelijk is voor zover het de schending van het rechtszekerheidsbeginsel aanvoert. In het vijfde middelonderdeel zet verzoeker immers uiteen waarom dit beginsel volgens hem geschonden is, namelijk waar hij “een niet te dulden en onaanvaardbare onzekerheid” aanklaagt met betrekking tot het antwoord op de vraag op welke wijze de beoordeling van de kernopdrachten meespeelt bij de beoordeling van de OVAM-waarden.

11. De exceptie is niet gegrond.

Eerste middelonderdeel

12. Luidens de “functiekaart 2012” van verzoeker is het “doel” van de controleur bij de IVC de controle van de uitvoering van het

samenwerkingsakkoord ‘betreffende de preventie en het beheer van verpakkingsafval’ door de verpakingsverantwoordelijken en de erkende organismen.

Daarbij worden drie “kernopdrachten” van de controleur vermeld:

- “[c]ontroleer de bedrijven op het terrein”;
- “[o]ntwikkel een correcte relatie met de erkende organismen en met andere externe stakeholders”;
- “[v]olg de ontwikkeling op van nieuwe verpakkingen, van nieuwe verwerkingstechnieken, e.d.”.

13. Verzoeker voert in het eerste middelonderdeel in essentie aan dat het eerste bestreden besluit aan de eerste voornoemde kernopdracht ten onrechte een groter gewicht heeft toegekend dan aan de andere.

14. Er bestaat tussen de partijen geen betwisting over dat voor verzoeker tijdens het werkjaar 2012 zich geen gelegenheid heeft voorgedaan voor het uitvoeren van de tweede voornoemde kernopdracht. Het eerste middelonderdeel kan dan ook slechts worden betrokken op de beoordeling van de eerste en de derde kernopdracht.

15. Vooreerst kan uit de lezing van de eerste en de derde kernopdracht in het licht van het algemeen doel van de functie van controleur bij de IVC worden afgeleid dat de controle van de bedrijven op het terrein de belangrijkste opdracht is en dat de derde kernopdracht niet zozeer op zich belangrijk is, maar ten dienste staat van de eerste kernopdracht. Bijgevolg is het niet onredelijk dat de verwerende partij bij de globale evaluatie van het functioneren van verzoeker aan de eerste kernopdracht een groter gewicht heeft toegekend dan aan de derde.

Voorts werd reeds in het evaluatieverslag voor het jaar 2011, waarin verzoeker eveneens een score 1 kreeg voor de eerste kernopdracht,

opgemerkt dat verzoeker “zich opnieuw zou gaan bezighouden met zijn kerntaak: de externe controle”. In dit evaluatieverslag werd bovendien met betrekking tot de overige opdrachten van verzoeker reeds gesteld dat deze “van veel minder belang [zijn] dan de kernopdracht 1”. Verzoeker lijkt op geen enkel ogenblik, noch naar aanleiding van het evaluatieverslag over het jaar 2011, noch naar aanleiding van de talrijke opvolgings- en functioneringsgesprekken, persoonlijke nota’s, opvolgings- en functioneringsverslagen en het evaluatieverslag over het jaar 2012, hierover een opmerking te hebben geformuleerd, laat staan dat hij zou hebben beweerd dat de overige kernopdrachten van even groot of groter belang zijn dan de eerste, te weten de externe controle.

Ook in zijn beroepschrift voor de raad van beroep betwist verzoeker niet in het minst de vaststelling in het evaluatieverslag dat zijn derde kernopdracht van “veel minder belang” is dan zijn eerste kernopdracht.

Het is dan ook niet onredelijk dat de verwerende partij heeft geoordeeld dat de score 3 voor de derde kernopdracht niet van aard is om verzoekers globale evaluatie alsnog in positieve zin om te buigen.

16. In zijn verzoek tot voortzetting van de rechtspleging, na arrest nr. 225.907 van 19 december 2013 over de vordering tot schorsing, voert verzoeker aan dat, zoals het bij het gunnen van een overheidsopdracht niet opgaat om aan bepaalde criteria die gelijkwaardig zijn toch een ongelijk gewicht te geven, het in dit geval niet opgaat “om het gewicht dat er gegeven is aan een bepaald criterium (kernopdracht) nog eens te wegen aan de hand van een niet-nader bepaald en bekend criterium”.

Dit argument neemt evenwel niet weg dat in dit geval de kernopdrachten niét gelijkwaardig blijken te zijn, zodat ze bij evaluatie ook niet met hetzelfde gewicht dienen te worden gewogen.

17. Het eerste middelonderdeel is niet gegrond.

Tweede middelonderdeel

18. Verzoeker laat gelden dat in het eerste bestreden besluit niet afdoende wordt gemotiveerd waarom geen loopbaanvertraging in plaats van een evaluatie ‘onvoldoende’ wordt opgelegd.

Hij voert aldus een schending van de formelemotiveringsplicht aan.

19. De formelemotiveringsplicht die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’, vereist te dezen slechts dat uitdrukkelijk wordt aangegeven waarom de evaluatie ‘onvoldoende’ aan verzoeker wordt opgelegd. Ze verplicht er niet toe dat ook wordt uitgelegd waarom niet wordt gekozen voor de loopbaanvertraging.

20. Het eerste bestreden besluit vermeldt ter motivering van de evaluatie ‘onvoldoende’ onder meer het volgende:

“De directieraad heeft bij het oordelen over dit dossier de volgende mogelijkheden:

de evaluatie ‘onvoldoende’ al dan niet behouden;

de evaluatie ‘onvoldoende’ vervangen door de evaluatie ‘loopbaanvertraging’.

Aangezien vaststaat dat de heer Schurmans tijdens het ganse dienstjaar 2012 geen enkele noemenswaardige prestatie heeft geleverd en dat onomstotelijk is aangetoond dat hij daarop werd aangesproken, is het niet-koppelen van maatregelen aan dit flagrant disfunctioneren niet verantwoord.

Gezien de intensieve wijze waarop de heer Schurmans is opgevolgd en begeleid, moet het duidelijk geweest zijn voor de heer Schurmans dat het vijf voor twaalf was en dat zijn verdere loopbaan op het spel stond. Ondanks de herhaaldelijke aanmaningen heeft de heer Schurmans geen gevolg gegeven aan deze oproepen.

De Raad van Beroep stelt in zijn advies onomwonden vast dat het prestatieniveau van de betrokkene totaal ondermaats is gebleven (slechts zes volledige dossiers afgewerkt terwijl er gemiddeld 75 vereist zijn).

Het niveau van zijn niet-presteren in 2012 is zo vergaand en zo ondermaats dat een ‘onvoldoende’ redelijk verantwoord is en in de juiste verhouding staat met het disfunctioneren.”

Het eerste bestreden besluit geeft aldus afdoende aan dat de evaluatie ‘onvoldoende’ gesteund is op de ondermaatse prestaties van verzoeker. Ze laat ook blijken dat de mogelijkheid van een loopbaanvertraging in overweging werd genomen, maar dat de prestaties van verzoeker zodanig ondermaats worden bevonden dat de evaluatie ‘onvoldoende’ daarmee in een redelijke verhouding staat.

Anders dan verzoeker voorhoudt, heeft het eerste bestreden besluit dan ook oog gehad voor de gevolgen van deze tweede opeenvolgende evaluatie ‘onvoldoende’, aangezien ze uitdrukkelijk erop wijst dat het voor verzoeker duidelijk moet zijn geweest “dat zijn verdere loopbaan op het spel stond”.

21. Het tweede middelonderdeel is niet gegrond.

Derde middelonderdeel

22. Verzoeker laat gelden dat hem ten onrechte wordt verweten dat hij geen initiatief heeft genomen om zijn dossiers tijdig te laten deblokkeren.

23. Het eerste bestreden besluit stelt dat het probleem van de geblokkeerde dossiers volledig aan verzoeker te wijten is, omdat hij zich niet hield aan de opgelegde werkwijze en deze dossiers bovendien op een zeer eenvoudige wijze konden worden gedeblokkeerd indien hij de lijst aanleverde van de dossiers die mochten worden gedeblokkeerd.

Verzoeker betwist niet dat hij een lijst van te deblokkeren dossiers diende aan te leveren en dat hij pas op 13 december 2012, na herhaald aandringen van zijn leidinggevenden, heeft gereageerd op de vraag om een dergelijke lijst te bezorgen. Uit niets blijkt dat hij op enig ogenblik naar aanleiding van de herhaalde vraag van zijn leidinggevenden, zou hebben gesteld dat het probleem niet kon worden opgelost door het eenvoudig aanleveren van die lijst.

Nu verzoeker, ondanks herhaald aandringen van zijn leidinggevenden, pas op 13 december 2012 de lijst van bedrijven waarvan de fiche was geblokkeerd, heeft bezorgd, vermocht de verwerende partij aan te nemen dat het aan hemzelf te wijten was dat de desbetreffende dossiers niet eerder werden gedeblokkeerd.

Voorts betwist verzoeker niet dat hij zich niet hield aan de voorgeschreven werkwijze, niettegenstaande hij bij e-mailbericht van 23 maart 2012 op de hoogte was gebracht van de dienstnota ‘Vorbereiding dossier externe controle’. Dat hij zich niet hield aan de voorgeschreven werkwijze, blijkt overigens ook uit de persoonlijke nota’s die tot hem werden gericht.

Verzoeker betwist evenmin dat “er op de lijst nog voldoende bedrijven [stonden] om verder aan de slag te gaan in afwachting van een oplossing van het probleem, moest dat er al geweest zijn”.

24. In zijn verzoek tot voortzetting van de rechtspleging na arrest nr. 225.907 van 19 december 2013, gelezen in samenhang met zijn memorie van wederantwoord, probeert verzoeker het probleem van de blokkering van zijn dossiers te verklaren door erop te wijzen dat de bestanden van de targetlijst in de periode april/mei 2011 door hem werden geopend om de juistheid van de gegevens te controleren en dat daardoor onvrijwillig meer dan 80% van deze bestanden werden geblokkeerd, terwijl de eerste “waarschuwing” pas volgde in mei 2012. Volgens verzoeker vroeg hij intussen meermaals vruchteloos om de targetlijst weer werkbaar te maken. Hij benadrukt dat de bestanden aldus door het falende systeem – zonder dat hij het besepte en evenmin diende te weten – werden geblokkeerd. Dat de deblokkering pas in december 2013 gebeurde, was, zo stelt verzoeker, niet aan hem te wijten.

Verzoeker geeft alzo weliswaar een reden waarom zijn dossiers geblokkeerd geraakten, maar die verklaart nog niet waarom hij tot in december 2013 wachtte om een lijst te bezorgen met het oog op de deblokkering van die dossiers. Zelfs indien de door verzoeker bedoelde bestanden omwille van

een falend IT-systeem zonder zijn weten en dus onvrijwillig door hem werden geblokkeerd medio 2011, dan neemt dit niet weg dat de verwerende partij hem met een e-mailbericht van 23 maart 2012 op de hoogte bracht van de dienstnota ‘Vorbereiding dossier externe controle’, maar hij zich niet hield aan de voorgeschreven werkwijze, zoals blijkt uit de persoonlijke nota’s die tot hem werden gericht. Uit niets blijkt dat de dossiers, mits naleving van de voorgeschreven werkwijze, niet vroeger dan december 2013 konden worden gedeblokkeerd. Aan verzoeker wordt in het eerste bestreden besluit overigens niet verweten dat hij de bestanden (onvrijwillig) heeft geblokkeerd in de periode voorafgaand aan de voormelde dienstnota, wél dat hij heeft nagelaten een lijst te bezorgen van te deblokken bestanden.

Verzoeker voert voorts nog aan dat de targetlijst voornamelijk “aangesloten Fost Plusleden” bevat en dat een aantal van deze firma’s geen lid waren van Val-I-Pac, het erkende organisme voor bedrijfsverpakkingsafval. Voor zover verzoeker hiermee zou willen ontkrachten dat er nog genoeg andere bedrijven op de targetlijst stonden om verder aan de slag te gaan, moet worden vastgesteld dat niet blijkt dat hij dit te gepasten tijde ten aanzien van het bestuur heeft ingeroepen.

25. Het derde middelonderdeel is niet gegrond.

Vierde middelonderdeel

26. Verzoeker voert aan dat zijn rijongeschiktheid, die hij met medische attesten heeft bewezen, niet wordt weerlegd en dat er ten onrechte geen rekening mee is gehouden.

27. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker van 3 juli 2012 tot 10 augustus 2012 afwezig was wegens ziekte.

Tijdens het functioneringsgesprek van 25 september 2012 heeft verzoeker voor het eerst melding gemaakt van “zijn huidige

gezondheidssituatie”. Uit het verslag van dit gesprek, dat door verzoeker voor kennisname is ondertekend, blijkt evenwel niet dat hij ook concreet heeft aangegeven op welke wijze en in welke mate zijn gezondheidstoestand invloed had op de uitvoering van zijn opdrachten. Voorts heeft de leidinggevende er toen uitdrukkelijk op gewezen “dat, indien [verzoeker] om medische redenen niet geschikt zou zijn voor zijn taak, dit door de bevoegde medische autoriteiten dient vastgesteld te worden”. Het blijkt niet dat verzoeker, niettegenstaande hij daartoe de kans had, toen gewag heeft gemaakt van een rijongeschiktheid of een medisch attest in die zin heeft neergelegd.

Pas tijdens het functioneringsgesprek van 13 december 2012 deelde verzoeker mee dat hij op 3 juli 2012 ziek was geworden en voor onderzoek naar het UZ Gasthuisberg te Leuven was gegaan, dat de behandelende arts hem toen mondeling de boodschap had gegeven dat hij ingevolge de voorgeschreven medicijnen niet met de wagen mocht rijden en dat hij pas eind oktober 2012 enkele attesten had gekregen van de behandelende arts waarin de voormelde boodschap ook was neergeschreven. Verzoeker “toonde” toen weliswaar twee medische attesten, maar hij legde deze pas veel later neer, namelijk als bijlage bij zijn beroepschrift van 12 juni 2013 voor de raad van beroep.

Bovendien blijkt verzoeker pas in december 2012 contact te hebben opgenomen met de preventieadviseur van de OVAM, die hem op 11 december 2012 verwees naar de arbeidsgeneesheer. Verzoeker heeft ook naar aanleiding van zijn afspraak op 2 januari 2013 met de arbeidsgeneesheer geen attest of advies aan de verwerende partij bezorgd.

Bij zijn beroepschrift van 12 juni 2013 heeft verzoeker twee medische attesten gevoegd die melding maken van een rijongeschiktheid met geldigheidsduur tot 3 juli 2013, maar geen van beide vermeldt een ingangsdatum. Het ene blijkt bovendien niet gedateerd, terwijl het andere – dat wel is gedateerd – niet vermeldt dat het betrekking heeft op verzoeker.

28. Op grond van de zo-even vermelde gegevens, moet worden besloten dat verzoeker bij zijn terugkeer uit ziekteverlof geen initiatief heeft genomen om, indien hij inderdaad rijongeschikt was, dit aan de verwerende partij te melden opdat zijn leidinggevenden maatregelen konden nemen om hem zijn taken op een andere manier te laten uitvoeren. Van verzoeker mocht redelijkerwijze worden verwacht dat hij dit probleem zou aanbrengen, wat hij evenwel heeft nagelaten.

Daargelaten de vraag of de door verzoeker uiteindelijk aan de raad van beroep voorgelegde attesten voldoende bewijskracht hebben, gelet op hun door verzoeker niet betwiste gebreken, kan aan de verwerende partij hoe dan ook niet worden verweten dat zij bij de evaluatie van verzoekers functioneren tijdens het jaar 2012 geen rekening heeft gehouden met diens beweerde rijongeschiktheid, aangezien verzoeker het zelf kennelijk niet nodig vond om daarvan tijdig en met stavingsstukken kennis te geven aan zijn leidinggevenden.

29. In zijn verzoek tot voortzetting van de rechtspleging na arrest nr. 225.907 van 19 december 2013 en in zijn memorie van wederantwoord voert verzoeker weliswaar aan dat hij na zijn terugkeer uit ziekteverlof de waarnemend directeur op de hoogte bracht van zijn rijongeschiktheid en van het feit dat hij een verslag verwachtte over de medische onderzoeken. Hij betwist voorts dat hij pas in december 2012 contact opnam met de preventieadviseur – dit gebeurde volgens verzoeker begin november 2012 – en dat hij een exemplaar zou hebben ontvangen van het attest van arbeidsgeneesheer P. R. Verzoeker betoogt bovendien dat dit attest vals is en hij wijst daarbij op een aantal anomalieën.

Deze argumenten doen evenwel geen afbreuk aan de vaststelling dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker pas tijdens het functioneringsgesprek van 25 september 2012 voor het eerst melding heeft gemaakt van “zijn huidige gezondheidssituatie”. Indien verzoeker zijn gezondheidstoestand reeds eerder aankaartte, zoals hij beweert, blijkt dit niet uit enig stuk. Bovendien blijkt uit het verslag van het voormelde functioneringsgesprek niet dat verzoeker ook concreet aangaf op welke wijze en

in welke mate zijn gezondheidstoestand invloed had op de uitvoering van zijn opdrachten. Aldus ontkrachten die argumenten geenszins de vaststelling dat, niettegenstaande verzoeker daartoe toen de kans had, hij geen gewag heeft gemaakt van een rijongeschiktheid, noch een medisch attest in die zin heeft neergelegd. Ook verzoekers stelling dat hij de eind oktober 2012 verkregen medische attesten zou hebben bezorgd aan de waarnemend directeur wordt door niets gestaafd.

30. Voor zover verzoeker stelt dat het attest van de arbeidsgeneesheer van 2 januari 2013 vals is, moet worden vastgesteld dat niet blijkt dat verzoeker dat attest op de geëigende wijze bij de bevoegde rechter van valsheid heeft beticht, zodat er geen aanleiding is om artikel 51 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’ toe te passen. Overigens heeft het bedoelde attest geen enkel belang voor de zo-even gegeven beoordeling van het middelonderdeel.

31. Het vierde middelonderdeel is niet gegrond.

Vijfde middelonderdeel

32. Verzoeker stelt dat de directieraad de OVAM-waarden ten onrechte op basis van zijn ondermaatse prestaties heeft beoordeeld.

Het is evenwel verre van onredelijk dat de te dezen betwiste OVAM-waarden ‘samenwerkingsgerichtheid’, ‘gedreven zijn’ en ‘loyaal zijn’ mede worden beoordeeld aan de hand van verzoekers prestaties ter uitvoering van zijn functie. Verzoeker verduidelijkt niet welke andere gegevens een geheel ander licht zouden hebben geworpen op zijn respect voor die waarden.

33.1. Verzoeker argumenteert voorts dat de in zijn beroepschrift van 12 juni 2013 ontwikkelde argumenten omtrent de OVAM-waarden niet of onvoldoende worden beantwoord in het eerste bestreden besluit.

33.2. In zijn beroepschrift stelde verzoeker vooreerst verwonderd te zijn dat de waarde ‘samenwerkingsgerichtheid’ in het evaluatieformulier negatief wordt beoordeeld.

Verzoeker betwist evenwel niet dat luidens de functiekaart en het evaluatieverslag onder de waarde ‘samenwerkingsgerichtheid’ wordt verstaan: het leveren van een bijdrage aan een gezamenlijk resultaat, ook als dat niet onmiddellijk van persoonlijk belang is. Waar het eerste bestreden besluit, ter beantwoording van verzoekers beroepschrift, stelt dat verzoekers prestaties zodanig ondermaats zijn dat zijn collega’s mee opdraaien voor het uitvoeren van het werk dat hij zelf geacht wordt te verrichten, geeft het genoegzaam aan waarom verzoekers gebrek aan prestaties niet getuigt van samenwerkingsgerichtheid.

33.3. In zijn beroepschrift stelde verzoeker voorts dat de beoordeling dat hij niet gedreven is, “gratuit” is.

Op de functiekaart en in het evaluatieverslag wordt de waarde ‘gedreven zijn’ omschreven als het zich verbonden voelen met de IVC, zijn functie en zijn taken, en het zich engageren om zijn functie naar behoren uit te oefenen en zijn resultaten te behalen. De verwerende partij stelt dienaangaande niet ten onrechte, dat wanneer iemand zich helemaal niet inzet om zijn output te halen, hij bezwaarlijk als “gedreven” kan worden beschouwd. Waar het eerste bestreden besluit stelt dat het in een dergelijke extreme mate verwaarlozen van zijn output niet getuigt van gedrevenheid, geeft het genoegzaam aan waarom verzoeker niet aan deze OVAM-waarde voldoet.

33.4. Verzoeker voerde ten slotte in zijn beroepschrift aan dat de argumenten die een gebrek aan loyaliteit aantonen hem ontgaan.

De waarde ‘loyaal zijn’ wordt op de functiekaart en in het evaluatieverslag omschreven als het begaan zijn met de belangen van de IVC en het oprecht trouw zijn aan aangegane verbintenissen. Verzoeker betwist niet dat

hij zijn herhaaldelijk aangegane verbintenissen, zoals die blijken uit de functiekaart en de veelvuldig met hem gevoerde functionerings- en opvolgingsgesprekken, niet is nagekomen. Waar het eerste bestreden besluit stelt dat uit het dossier duidelijk is gebleken dat verzoeker de instructies die hij kreeg systematisch naast zich neerlegde, de richtlijnen niet volgde en zijn opdrachten niet uitvoerde, geeft het genoegzaam aan waarom aan verzoeker een gebrek aan loyaliteit wordt verweten.

34. Het vijfde middelonderdeel is niet gegrond.

Zesde middelonderdeel

35. Verzoeker kan evenmin worden bijgevalen waar hij een tegenstrijdigheid afleidt uit het feit dat het eerste bestreden besluit enerzijds stelt dat de in zijn beroepschrift aangehaalde “kronologie van de feiten” niet ter zake doet, maar anderzijds toch rekening houdt met aan de evaluatieperiode voorafgaande elementen.

Uit het eerste bestreden besluit blijkt immers duidelijk dat uitsluitend de door verzoeker tijdens het jaar 2012 geleverde prestaties worden beoordeeld. De directieraad verwijst slechts naar een opleiding van verzoeker in het jaar 2010 en naar zijn deelname aan groepscontroles in het jaar 2011 om aan te geven dat verzoeker aldus bij het begin van het jaar 2012 over de nodige kennis beschikte om zijn taken behoorlijk uit te voeren. Voor zover het eerste bestreden besluit ook verwijst naar verzoekers evaluatie ‘onvoldoende’ voor het jaar 2011, is dit, zoals de verwerende partij opmerkt, enkel om te verduidelijken dat verzoeker bij het begin van het jaar 2012 zeer goed wist dat hij zijn prestatieniveau dat jaar diende op te drijven, wat hij klaarblijkelijk heeft nagelaten.

Dit sluit helemaal niet uit dat de door verzoeker in zijn beroepschrift aangehaalde “kronologie van de feiten” die betrekking heeft op de periode van 1983 tot 2011 “niet aan de orde [is]” voor de beoordeling van zijn

functioneren tijdens het jaar 2012, zoals in het eerste bestreden besluit wordt overwogen. Verzoeker toont alvast het tegendeel niet aan.

Van de aangevoerde tegenstrijdigheid in de motivering van het eerste bestreden besluit is derhalve geen sprake.

36. Het zesde middelonderdeel is niet gegrond.

Zevende middelonderdeel

37. Verzoeker voert aan dat de technische problemen die hij heeft ingeroepen, er wel degelijk waren en dat het niet om drogredenen ging. Volgens verzoeker wordt in het eerste bestreden besluit ongenueanceerd en onjuist aangenomen dat hij die problemen ten onrechte heeft ingeroepen.

38. Het eerste bestreden besluit overweegt in verband met de “[o]pvolging van de prestaties” van verzoeker onder meer:

“Een eerste tussentijds evaluatiegesprek werd gevoerd op 26 juni 2012. Daarbij geeft de heer Schurmans aan dat hij nog niet op schema zit voor wat zijn prestaties betreft. Hij geeft daarbij technische redenen op die echter dermate kleine problemen zijn dat ze niet van die aard zijn om de opgelopen vertraging echt te verklaren. Er wordt aan de heer Schurmans gevraagd om het tempo gevoelig te verhogen en zich aan de instructies te houden.”

Naar aanleiding van het bedoelde functioneringsgesprek merkt verzoeker in een nota van 29 augustus 2012 het volgende op:

“Hetgeen beschreven wordt als ‘met wat gezond verstand perfect oplosbaar’, kan ik onderschrijven. Ik zou zelfs verdergaan en gewagen van een beetje goede wil ...”

Hieruit kan alleen maar worden afgeleid dat verzoeker het ermee eens is dat de problemen die hij heeft aangebracht, zeer kleine problemen zijn, die gemakkelijk op te lossen zijn. Uit niets blijkt dat verzoeker later hierop zou zijn teruggekomen. De verwerende partij gaat haar discretionaire

beoordelingsbevoegdheid dan ook niet te buiten wanneer zij verzoeker verwijt dat hij geen initiatief heeft genomen om de technische problemen, die blijkbaar veeleer van geringe aard waren, te verhelpen en wanneer zij besluit dat de ingeroepen technische problemen de opgelopen achterstand niet vermogen te verklaren.

39. Het zevende middelonderdeel is niet gegrond.

Achtste middelonderdeel

40. Verzoeker wijst op de laatste zin van het motief van het eerste bestreden besluit betreffende de opvolging van zijn prestaties in het jaar 2012. Volgens die zin gaan de IOP-verslagen en de functioneringsverslagen als bijlage bij het dossier. Verzoeker stelt dat het eerste bestreden besluit geen bijlagen heeft en dat een verwijzing naar de bijlagen van het dossier zonder dat wordt verduidelijkt welke elementen daarvan worden overgenomen, een onvoldoende motivering uitmaakt.

41. In het eerste bestreden besluit wordt uiteengezet dat verzoekers prestaties gedurende het jaar 2012 zeer intensief werden opgevolgd en dat zoals afgesproken wekelijks opvolgingsgesprekken werden gevoerd. Voorts wordt gewezen op een eerste tussentijds evaluatiegesprek op 26 juni 2012, tijdens hetwelk aan verzoeker werd gevraagd om het tempo gevoelig te verhogen en zich aan de instructies te houden. Nog luidens het eerste bestreden besluit was verzoeker tijdens de zomer een periode ziek en werd, vermits verzoeker nadien geen nieuwe dossiers meer opnam en geen output meer leverde, overgestapt op tussentijdse evaluatiegesprekken waarbij hij dringend werd aangemaand de nodige controles uit te voeren.

Het eerste bestreden besluit verwijst meermaals uitdrukkelijk naar de opvolgings- en functioneringsverslagen om deze motivering te ondersteunen en om aan te tonen dat verzoeker daadwerkelijk intensief werd opgevolgd en herhaaldelijk werd verwittigd en aangemaand. Verzoeker kende die

opvolgings- en functioneringsverslagen, aangezien ze tegensprekelijk werden opgesteld. De enkele omstandigheid dat het eerste bestreden besluit bij de verwijzing naar die verslagen geen specifieke onderdelen of elementen daarvan aanwijst, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het op dit punt afdoende is gemotiveerd.

42. Het achtste middelonderdeel is niet gegrond.

Negende middelonderdeel

43. Verzoeker voert aan dat het niet redelijk is dat de bestreden besluiten steunen op het functioneringsverslag van 13 december 2012, terwijl met een essentieel element uit dit verslag geen rekening wordt gehouden, namelijk de vaststelling dat hij niet kan worden geëvalueerd voor de tweede helft van het jaar 2012 en dat het oordeel van de arbeidsgeneesheer moet worden afgewacht.

44. In het functioneringsverslag van 13 december 2012 wordt gesteld dat “[h]et oordeel van de arbeidsgeneesheer (met name over het al dan niet aanvaarden van de attesten) zal moeten afgewacht worden, vooraleer de heer Schurmans definitief kan geëvalueerd worden voor de 2de helft van 2012”.

Verzoeker betwist niet dat hij op 2 januari 2013 een afspraak had met de arbeidsgeneesheer. Niettegenstaande verzoeker blijkens het door hem mede ondertekende functioneringsverslag van 13 december 2012 wist dat de arbeidsgeneesheer diende te oordelen over de tijdens het functioneringsgesprek getoonde attesten van zijn behandelende arts, blijkt uit niets dat hij deze attesten aan de arbeidsgeneesheer heeft voorgelegd. Verzoekers bewering dat de arbeidsgeneesheer zou hebben voorgesteld om zijn rijbewijs retroactief te laten intrekken, wordt door geen enkel stuk gestaafd. Bovendien heeft verzoeker ook nadien, naar aanleiding van de evaluatieprocedure, op geen enkel ogenblik enig medisch attest neergelegd. Het is pas in het kader van zijn beroep tegen de evaluatie ‘onvoldoende’, ingesteld bij de raad van beroep op 12 juni 2013, dat hij voor het eerst medische attesten heeft neergelegd.

Het is dan ook niet onredelijk dat het eerste bestreden besluit onder meer steunt op het functioneringsverslag van 13 december 2012, nu verzoeker het uitsluitend aan zichzelf te wijten heeft dat omtrent het aanvaarden van de door hem niet neergelegde medische attesten door de arbeidsgeneesheer te gepasten tijde geen oordeel kon worden gevormd.

45. Het negende middelonderdeel is niet gegrond.

46. Uit wat voorafgaat volgt dat het eerste middel in geen enkel van zijn onderdelen ernstig is.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

47. Verzoeker voert in het tweede middel de schending aan van “de substantiële vormvereisten voorzien in het huishoudelijk reglement van de Raad van Beroep van de Vlaamse overheid” en “machtsoverschrijding”.

Hij betoogt dat de derde kamer van de raad van beroep, dan nog met de vermelding dat het de tweede opeenvolgende evaluatie ‘onvoldoende’ “over het werkjaar 2013” betreft, een advies heeft gegeven, terwijl het volgens het huishoudelijk reglement de tweede kamer is die bevoegd is om over het beroep te adviseren. Aangezien een onbevoegde derde kamer van de raad van beroep advies heeft gegeven, is het eerste bestreden besluit, dat integraal gesteund is op het advies van de raad van beroep, onwettig.

48. In zijn memorie van wederantwoord stelt verzoeker dat twee materiële vergissingen op één bladzijde van een eensluitend verklaard afschrift geen toeval of een eenvoudige materiële vergissing meer is en hij vraagt “een correctie op deze materiële vergissingen” ofwel dat de Raad van State dit eensluitend afschrift als niet geldig zou beschouwen.

49. In zijn laatste memorie vraagt verzoeker het hem toegezonden afschrift van het advies van de raad van beroep van 1 juli 2013 “als vals te bestempelen of de nodige maatregelen hieromtrent te treffen”.

Beoordeling

50. Het blijkt niet dat verzoeker het voormelde afschrift van het advies van de raad van beroep van 1 juli 2013 op de geëigende wijze bij de bevoegde rechter van valsheid heeft beticht, zodat er geen aanleiding is om artikel 51 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’ toe te passen.

51. In de kennisgeving van het advies van de raad van beroep van 1 juli 2013 aan verzoeker – stuk 4 bij het verzoekschrift – vermeldt de secretaris van de raad van beroep: “Namens de voorzitter van de tweede kamer van de raad van beroep bij de diensten van de Vlaamse overheid bezorg ik u hierbij een vooreensluitend verklaard afschrift van het advies van de tweede kamer van de raad van beroep dat werd uitgebracht tijdens de zitting van 1 juli 2013”. Hieruit lijkt te moeten worden afgeleid dat het bijgevoegde advies werd verleend door de tweede kamer van de raad van beroep en dat het inderdaad niet uitgesloten is dat, zoals de verwerende partij stelt, de vermelding “derde kamer” in de hoofding van het bijgevoegde advies een louter materiële vergissing betreft. Dit lijkt overigens te worden bevestigd door de kennisgeving van het advies bij brief van 4 juli 2013 aan de administrateur-generaal van de OVAM – stuk 3b van het administratief dossier – die evenzeer vermeldt dat het bijgevoegde advies werd uitgebracht door de tweede kamer, terwijl de hoofding van het bij deze brief gevoegde advies géén melding maakt van de “derde kamer”.

Wat er ook van zij, alleszins moet worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat de regeling van het huishoudelijk reglement betreffende de verdeling van de te behandelen zaken tussen de kamers van de raad van beroep méér is dan een regeling van louter interne organisatie die

slechts de goede werking van de raad van beroep beoogt en zelfs moet worden beschouwd als een maatregel van strikte bevoegdheidstoewijzing en -afbakening, waardoor de miskenning ervan de onwettigheid van het uitgebrachte advies zou impliceren. Derhalve is er geen reden om aan te nemen dat voor de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissingen van belang is of het advies van de raad van beroep door “de tweede”, dan wel door “de derde” kamer van deze beroepsinstantie werd uitgebracht.

52. Het advies van de raad van beroep dat aan verzoeker werd meegedeeld, vermeldt ten slotte uitdrukkelijk dat het uitspraak doet over verzoekers beroep “tegen de tweede opeenvolgende evaluatie ‘onvoldoende’”, dit is de evaluatie over het jaar 2012 en niet over het jaar 2013, zodat daarover geen redelijke twijfel kan rijzen.

53. Het tweede middel, zoals aangevoerd, kan derhalve hoe dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden besluiten.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 22 januari 2015, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Bruno Seutin,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

Geert Van Haegendoren